

dre for et Forslag, som hviler paa samme Grundlag som mit eget. Derfor foretrækker jeg denne Gang ikke at stemme for det ærede Medlems Forslag, men at søge videre Samarbejde med Flertallet for paa det Grundlag, hvorpaa vi begge staa, at naa Enighed. Det, mener jeg, er mere praktisk.

Sabroe: Jeg er glad ved, at jeg har været Foranledningen til, at det ærede Medlem fra Vinderup (A. Andersen) har holdt den virkelig gode lille Tale, han holdt. Jeg vilde blot ønske, at den var holdt under Finanslovens første Behandling, thi det var jo en Anklage, som det ærede Medlem rettede imod Regeringen og Flertallet i denne Sal og i det andet Ting, for at forsømme sin Pligt. Den Tale skulde vi have hørt noget tidligere. Den hjælper ikke de arbejdsløse i Øjeblikket, men jeg indrømmer, at det, der laa til Grund for den Tale, er fuldstændig berettiget. Jeg deler i saa Henseende ganske Syn med ham. Det ærede Medlem fremdrog i Slutningen af sin Tale en enkelt Familiefader i København, der gentagne Gange havde henvendt sig til ham. Han havde været arbejdsløs de sidste 3 Aar. Det ærede Medlem havde henvist ham til at rejse tilbage til sin Hjemstavn, hvor det ærede Medlem havde kunnet skaffe ham Arbejde, men den paagældende Familieforsøger havde vægret sig derved. Jeg tror gerne, hvad det ærede Medlem oplyser i saa Henseende. Der findes blandt fattige, blandt Arbejderklassen, ikke faa, som ikke bryde sig om at arbejde, og som det ikke er muligt at faa til at anstrenge sig, saa vidt det staaar til dem, for at skaffe sig Arbejde og forsørge deres Familie ved Arbejde, men det er heldigvis kun ganske faa, og det er i Regelen saadanne Folk, som ere komne ude fra Landet uden egentlig Arbejds-kraft og Evne til at tage Konkurrencen op med deres mere dygtige Kammerater. Jeg kender sligt fra min Stilling som Medlem af Bestyrelsen for Hjelpekassen i Aarhus. Det er der hændt enkelte Gange, at der er kommet saadanne Folk til os med Anmodning om Hjælp, som det imidlertid har været haabløst at hjælpe, fordi de altid ville være i Trang. De havde ingen Arbejdsevne eller Arbejds-kraft. Enten var det en Følge af daarlig Opdragelse, mangelfuld Ernæring, Overanstrengelse, eller ogsaa var det en Følge af, at vedkommende Folk var forfaldne, men jeg beder det ærede Medlem om at overveje, at han ved at fremdrage saadant et Eksempel let

kan give det Udseende af, at saaledes ere Arbejderne i Almindelighed, og det kan dog ikke have været det ærede Medlems Mening. Stillingen er faktisk den, at de Arbejdere, der gaa arbejdsløse baade her, i Aarhus og i Odense, ønske meget gerne Arbejde ude omkring, blot de kunde faa Arbejde, men de kunne ikke faa det.

Det ærede Medlem godtgjorde i sin Tale, at der ikke fra Samfundets Side er sørget for, at den Jord, der ligger rede, og som trænger til Arbejds-kraft, kan blive udnyttet. Det ærede Medlem mente, at den Tanke, jeg havde udkastet om, at det offentlige burde træde til og yde Hjælp til Reparationer af private Bygninger, hvor det gjordes nødvendigt, ikke var realiserabel. Han mente, at Staten ikke kunde træde til i saa Henseende. Det er heller ikke min Opfattelse, at Staten skulde træde til med Gaver. Den kunde træde til enten med rentefri Laan eller med Laan til meget billig Rente. Jeg er vis paa, at Tusinder vilde benytte sig deraf. Naar jeg nævnte det ærede Medlems Valgkreds, var det, fordi det ærede Medlem sad lige overfor mig. Jeg kunde ligesaa gerne have valgt den Kreds, det ærede Medlem fra Skjolddelev (J. Nielsen) repræsenterer, thi i hans Kreds staaer det ikke bedre til. Der er megen Fattigdom, og naar der er saa mange Socialdemokrater, er det, fordi der er disse ganske frygtelige Forhold, hvad det ærede Medlem allerbedst personlig kender til, men som det ærede Medlem desværre ikke har gjort noget for at faa forandret. Jeg erindrer det ærede Medlem fra Vinderupkredsen om, at Staten har vist, at den ansaa det for sin Pligt at træde til med betydelige Statstilskud til Udbedring af visse Bygninger her i Landet. Jeg minder ham om det Statstilskud, der i sin Tid blev givet til en Bygning i Randers, som det ærede Medlem fra Randers, der er til Stede, i sin Tid betegnede som en Skidtkasse. Der blev ofret mange Penge af Staten til denne Bygnings Restaurering. Paa samme Maade er der Gang efter Gang blevet bevilget betydelige Beløb til Restaurering af gamle monumentale Bygninger. Jeg skal ikke indvende noget derimod. Jeg synes, det er rigtigt, at man holder de gamle historiske Minder i Ære og Hævd, men det er vigtigere, at Menneskene her i Landet bo sundt og godt, og det er en Kendsgerning, som ikke mindst Lægerne kunne tale med om, at Tusinder bo i elendige Boliger. Derfor siger jeg, vi maa kunne blive enige om at yde enten rentefri Laan eller Laan til meget billig